

Welk geloof je ook hebt,
wat jouw ideeën ook zijn over 'wat na de dood',
iemand missen doen we allemaal,
allemaal moeten we ooit iemand loslaten in de dood.
Uiteindelijk zullen ook wij de dood niet kunnen ontlopen.

Elk overlijden doet ons beseffen hoe broos ons leven is,
het maakt ons nederig en doet ons relativieren.
Relativeren is alles in relatie zien.
Geboorte en sterven, leven en dood, dag en nacht, licht en donker,...
Als mensen staan wij in relatie met alles wat ons dagelijks omringt,
maar vooral ook met de medemensen die ons zijn toevertrouwd.

Belangrijk is tijdens dit korte, of lange leven
verbonden te zijn met elkaar en ook in relatie te blijven
met hen die aan de overkant zijn,
want ook zij blijven, al is het op een andere manier, deel van ons bestaan.

Volgelingen van Jezus geloven in de kracht van de liefde,
in de verrijzenis en de volheid van het leven.
Jezus zelf leert ons dat bij Hem het leven te vinden is,
wie de weg van de liefde volgt in vertrouwen en waarheid,
die leeft aan de dood voorbij,
die toont hier en nu dat ons leven veel ruimer is
en verwijst naar een leven zonder einde.

Wie daarin kan geloven,
vindt een manier om te kunnen omgaan met de dood in ons leven,
want zo is niets nog tevergeefs, alles is geborgen in het vertrouwen
dat God zijn liefde niet laat eindigen bij ons aardse sterven.

Dit geloof geeft hoop en moed om verder dit leven te dragen
als een geschenk uit Gods hand,
een geschenk dat ooit moet teruggegeven worden.

Dit verrijzenisgeloof is geen schrale troost,
maar doet ons sterk verbonden leven met de overledenen
omdat wij weten hen ooit terug te zullen ontmoeten
zoals wij hen gekend hebben,
dat wij in liefde zullen leven, voorgoed.